

РЕШЕНИЕ

№ 27328

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **2419** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба, подадена от Г. Д. И., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-007108/24.12.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят с подробно изложени съображения счита, че заповедта е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон. Оспорва се качеството на водач на МПС към момента на проверката, като се твърди, че мотоциклетът бил паркиран, а жалбоподателят се намирал до него на тротоара. Поддържа се, че отказал тест със алкотест дрегер, но не е отказал тест за кръвна проба, тъй като такъв изобщо не му е предлаган и съответно не му е издаван талон за кръвно изследване. Моли за отмяна на заповедта. Претендира присъждане на сторените разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован, се явява лично и с адв.С.. Поддържат жалбата по съображения, изложени в нея и молят същата да бъде уважена като основателна и доказана. Претендират се разноски по представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът по жалбата, полицейски инспектор към СДВР-ОПП, редовно призован, се

представлява от юрк. М., която оспорва жалбата в съдебно заседание и в представен писмен отговор по жалба /л.70/. Моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 73 състав, след като се запозна със становищата на страните и с приетите по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

На 24.12.2023г. около 20,28ч. в [населено място] от бул. Шипченски проход по ул. Н. К. към ул.Постоянна, Г. Д. И. управлява собствения си мотоциклет Я. ИП 250 Р с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена му проверка пред номер 22, отказва проба за алкохол с алкотест 7510, номер А.-0147, поредна проба 1628.

За установеното на мястото на проверката е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/серия ГАС бл.№781165 на 24.12.2024г., /л.9/. Издадено е и наказателно постановление №23-4332-033542/16.01.2024 г. /л.17/.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената в настоящото производство Заповед прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-007108/24.12.2023г., от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на Г. Д. И., ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".

В хода на съдебното производство, като писмени доказателства са приобщени документите, съдържащи се в представената от ответника административната преписка, ангажираните с жалбата писмени доказателства, както и допълнително представените по разпореждане на съда документи, включително доказателства за компетентност на издателя на обжалвания акт.

Видно от писмо от 27.07.2024 г., от Началник сектор ОПП- СДВР е удостоверено, че във връзка със съставен акт от 24.12.2-23 г. от служители на 01 РУ при СДВР няма наличен талон за медицинско изследване към АНП на лицето Г. Д. И..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от легитимирано лице по чл.147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Спецификата на мерките по чл. 171 ЗДвП изключва задължението по чл. 26, ал. 1 АПК на органа за предварително уведомяване на заинтересованите лица за започване на административното производство. Разпоредбата на чл. 172, ал. 5 ЗДвП препраща към АПК единствено по отношение на обжалване на заповедта за налагане на ПАМ.

Следва да се приеме, че административният орган, преди издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, е изпълнил задължението си да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая - както е регламентирано в чл. 35 АПК, в принципа за законност - чл. 4, ал. 2 АПК и в принципа за служебното начало в административния процес - чл. 9, ал. 2 АПК.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, заповедта за прилагане на ПАМ е издадена след като полицейски инспектор към СДВР, отдел ОПП е взел предвид, че командир отделение при СДВР, СДВР РУ 01 е съставил АУАН Серия GA № 781165 на 24.12.2023г., предвид обстоятелствата и извършеното нарушение. Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

Предвид изложеното следва да се приеме, че не е налице допуснато нарушение на административнопроизводствените правила, което да обосновава отмяната на оспорения акт.

По същество, обжалваната заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с

техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. Употребата на съюза "или" при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго. Хипотезите са в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност, поради което само отказът на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство е достатъчен за налагане на ПАМ от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества.

По делото не се спори, че жалбоподателят е отказал „проба за алкохол с алкотест 7510 номер А.-0147” /такова изявление се съдържа и в жалбата/. Същият оспорва, че нямал качеството на водач по смисъла на §6, т.25 от ДР на ЗДвП, тъй като при проверката мотоциклета бил паркиран. Тези твърдения обаче освен, че са голословни, се оборват от приложената към административната преписка и в частност от описаното в АУАН и в приобщените по делото докладни записки.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, свързано с липсата на издаден талон за медицинско изследване. Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява употребата на алкохол, се определя от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Съгласно чл. 3, ал. 2 от

Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.), при установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Видно от чл. 6, ал. 1 от същата наредба талонът се попълва в три екземпляра, като първият се предоставя на водача или се изпраща до лечебното заведение, в което е настанен, вторият се прилага към акта, съответно протокола, а третият остава за отчет. Следователно, талон за изследване следва да се съставя и връчва на нарушителя във всички случаи, при установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. В случая обаче не е установена концентрация на алкохол/наркотични вещества, а е налице отказ. Както бе посочено по-горе, отказът съставлява самостоятелен фактически състав, част от който не е издаването на талон за медицинско изследване на водача, респ. липсата му не влече до незаконосъобразност на наложената ПАМ. Априори, изпълнението на медицинското изследване би имало

значение за опровергаване на показателите от изследването проведено с техническо средство, доколкото получени при изследване на кръвна проба се приемат за по-достоверни, но в условията на отказ от изследване с техническо средство е без значение, какво ще установи медицинското изследване, дори да беше извършено.

С оглед изложеното, съдът намира, че безспорно се установява наличието на една от възможните хипотези, при които се прилага процесната ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП - временно отнемане на СУМПС, а именно - отказ на водач на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол. При установеното с АУАН нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, ответникът е действал в условията на обвързана компетентност, респ. не е имал възможност за преценка дали да наложи или не процесната по делото ПАМ. С оглед изложеното оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон.

Както се посочи предназначението на процесната ПАМ е с превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението - отказ за извършване на проверка за употреба на алкохол и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ като временно отнемане на СУМПС на водач до разрешаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че с процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага - не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който отказва да бъде проверен с техническо средство, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел - осигуряване безопасността на движението по пътищата.

Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт. Предвид липсата на изрична уредба в АПК и с оглед нормата на чл. 144 от АПК същото е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 във вр. с ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс и следва да бъде определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 100, 00 лева. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разносните следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административният съд С. град, Трето отделение, 73-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. И., с ЕГН [ЕГН], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-007108 от 24.12.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата временно е отнето свидетелството за управление на моторно превозно средство на оспорващия до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Г. Д. И., с ЕГН- [ЕГН], да заплати на СДВР възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100, 00 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата.

СЪДИЯ: